

ZELENA DOLINA

Anton Vodnik

I

Kakor deček bi švignil
v zelenkasti mrak
najvišjega kostanja,
da bil bi blizu ščebetanja
toplih ptic,
budečih se iz spanja — —

Tedaj bi skozi line
starega zvonika
sinil čez planine
prvi svit,
da bi vodé se pozlatile
na modrem dnu doline
moje — —

Z lista na list
zvonkljaje bi rosa
kapljala
kakor curek prečist,
da še tvoja dlan bi zasijala
v temnih vrtovih nevidnosti,
mati — —

II

Kot smaragdi in rubini
ptički se iskrijo, mati!

In ti vso dolgo noč
na pragu si sedela,
ječala, ihtela
(še sapica ti ni zapela),
dókler nisi onemela —
vsa siva od pepela,
ki z vigrednih gasnočih zvezd
je padal, padal, padal nate
iz vsemira,

višnjevo nekoč žarečega
od vedno globljih sonc...

In ti vso dolgo noč
na pragu si ihtela,
v mrzli, mrzli mrak
strmela — —

III

Nekoč se boš zdramila,
mati,
oči odprla kakor cvet
v prvi rosi zlati — —

Nekdó
ti kakor z meseca prinese
snežno vejico jasmína,
pšenični beli klas — —

Ne slišiš, mati? Daljni glas
iz gostih senc
te vabi davnega spomina...
Svetlejša je svetá globina —
spokojna, čudežna dolina,
zelena od detinskih sanj,
zapoje iz tišine — —

Kdaj — o tvoj smehljaj! —
približal se ti je sijaj,
da te vidim skoz temine?

Prozornejša si od jasnine,
ko rahlo božaš mi roké
in vdano stopaš z mano —
lahnó lahnó te nosi
sončni val zemljé —
čez polja in dobrane
v nove in nove daljave.

Studencev, sap šumenje,
pomladnih ptic žarenje
zveni, hiti pred nama —
o mati, mati,
nikoli več ne bova sama!